

S O M - H I

Setmanari portantveu del Casal d'Estat Català de Badalona

4 juliol 1936

■ Redacció i Administració: Francesc Llairet, 60

■ Número solt: 20 cts.

L'experiència dels fets

Coincidint amb la publicació d'un dels nostres articles fa algunes setmanes, en el qual ens condolíem del retard amb què s'efectuava el retorn de l'Estatut i de la col·laboració absurda amb Espanya a què estan lliurats els nostres parlamentaris, la premsa va donar compte d'un decret en el qual es consignaven les mesures per tal que el traspàs de l'ordre públic fos un fet en el termini de dos mesos.

La premsa governamental s'ha esforçat a donar entendre que aquest futur traspàs, era el fruit de la mútua comprensió i de l'estreta entesa, que aparentment es viu a Madrid entre catalans i espanyols.

Si així fos, semblaria que la posició actual era la més encertada de totes les que ha pres Catalunya durant els seus darrers trenta anys d'actuació política. Nosaltres, però, no ho creiem pas així.

Circumstàncies molt més greus han estat les que han decidit Madrid a retornar-nos l'ordre públic. Davant el desconcert actual a Espanya, amb el malestar i descomposició del seu cos social, la posició de Catalunya —l'única part sana de la península, exempta com de costum dels daltabaixos d'una política caciquil de tipus prehistòric— s'ha vist enrobustida enormement.

Els polítics madrilenys, davant la probabilitat de què es produïssin eventualitats possibles del caràcter que hom vulgui, feixista, marxista o militar, que poguessin comprometre llur situació, no han dubtat a fer entrega de les funcions d'ordre públic a Catalunya, la qual pot ésser, enfront d'aquesta contingència, el mur de contenció i el principal obstacle—al mateix temps que llur suport— en el cas que es presentin aquelles situacions, que, per estar en pugna oberta contra el seu esperit nacional, no tan sols no toleraria, sinó que s'hi oposaria amb totes les seves forces.

Si des del primer moment hom hagués tingut el mateix criteri comprensiu de què s'alaben, l'Estatut de Catalunya, hauria tornat a vigir l'endemà del 16 de febrer, i la seva odissea no faria les delícies dels espanyolistes a ultrança.

* * *

Posseïdors ja d'un decret que ens permet confiar que dintre d'uns quants mesos tin-

drem l'ordre públic, bo serà que l'experiència dels fets ens ensenyi i alligoni en el camí a seguir.

Es per això que cal que recordem que les funcions de policia i d'ordre públic tenen llur complement en els serveis de Justícia, uns dels més recalitrants a adaptar-se a la Generalitat.

Perquè tots recordem la gestió suspecte de determinats magistrats judicials, que amb llur actitud feien ineficaç la tasca abnegada i exemplar de la policia catalana.

Es necessari que tots els esforços vagin actualment encaminats a obtenir el total restabliment de l'autonomia, que ens permeti tallar de rel aquestes deficiències.

Els llaços que estrenyen les funcions biològiques d'un país, estan tan íntimament lligats els uns amb els altres, que la més petita falla, origina un desgavell en tot el sistema.

Es impossible d'iniciar una tasca positiva i eficient per Catalunya, sense tenir tots els mitjans de govern a la mà i controlar-los amb un sentiment ferm i convençut de nacionalisme integral.

Es ara, doncs, que es precís deixar d'una vegada aquesta posició col·laboracionista i llançar-se a una campanya intensa des dels escons de l'oposició, fins assolir que tot l'Estatut, sense deixar-se'n ni un paràgraf, ni un mot, ni una coma, regeixi íntegrament el més aviat possible.

* * *

Cal també que, per sobre de tot, tots els ressorts del govern estiguin en mans de gent disposada a servir lleialment Catalunya. En aquest cas, més que homes dits addictes, ens calen patriotes.

Es absurd i intolerable, que en ple règim autonòmic homes d'altra terra, que venen ací a menjar-se el pa dels catalans, escarneixen i sabotegin, des de llur plaça de *plantilla*, les essències nacionals de les nostres institucions; que jutges i magistrats, desconeguin el català o es neguin a parlar-lo; que homes que són feixistes o monàrquics—en el millor dels casos—vegetin i pasturin pels llocs oficials; que caps anticatalanistes comanin la gent que ha d'imposar l'ordre entre els catalans. S'ha d'anar sense dilacions de cap mena a una depuració decidida i a l'extirpació, si cal, d'aquest focus d'enemics de Catalunya que